

meg őket a hegy, nem üzent veszedelmet a fa, nem rohant üzenettel a patak a nép közé. És ezek a tolvajok — ellopták a Felvidéket. Ellopták gyönyörű hegyeit, suttogó erdőit, a kőszáló őzikéket, a fölturt aranykincset! Mindent! Ellopták. És megkötözték a nép kezét, lábát.

Igy volt ez sok-sok évig.

Hanem most... hallottátok-e, hogy zsi bongott az utca, hogy kiáltoztak a nénik és bácsik: Vissza a Felvidéket! Mindent vissza! A Felvidék népe pedig várt, megkötözött kezén-lábán sulyos bilincsekkel. Várt és tudta, hogy jövünk már, hogy ütött a felszabadulás boldog órája.

És megint a miénk lett a hegy-völgy, az erdő, a patak, az ijedten elszaladt őzikék serege és a felturt arany-ezüst. És újra Boldogország lett a mi szép hazánk!

A tavaszhoz!

Tavaszi! Te drága, régi jó barátom,
Lelkek kovásza: láng, fény és erő;
Jöjj, kacagjunk egy nagyot a Télen,
Áldott tarsolyod kincsét lárđ elő.
Vágjunk neki a barna éjtszakának,
Gyulladjon ki újra a régi láng,
S szórjuk széjjel a kéklő ibolyákat,
Jácintot, nárciszt, tarka tulipánt.

A tulipán... Tudod, az én virágom.
Ha nem tudnád, Tavasz: magyar vagyok!
Legmegcsufoltabb a kerek világon,
Akít mindenki, — te is — elhagyott.
Értsd meg, Tavasz, telek zugása rajtunk,
Seper, sodor a kőszia fergeteg,
S mint tépett fa, már-már földre hajlunk,
Ez a bús, nagy tél lassan eltemet...

Tűz tulipánt ről, pörge kalapunkra,
Csókolj a földbe hangos életet!
Pacsirtaszóval nőtázzon a munka,
Hajnatra ébredt magyar mezők jelett.
Naped lángjától szökjön pirba arcunk
S feszüljön daccal tettre mind a kar.
Tavasz testvér, harcoljuk végig a harcunk
A Földért, »mely ápol s ellakar...«

Varga Lajos.